

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

SITGES

Número solt . 0'15 ptes

Trimestre. . . 1'50

ESpanya

Any 7 ptes.

AMÉRICA

Any . . . 2 50 pesos (or)

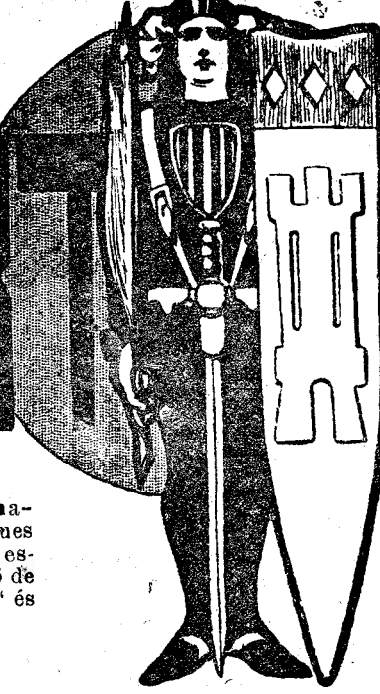
ANUNCIS,

ESQUELES, REMESOS

I RECLAMS

a preus convencionals.

BALUART DE SITGES

Aquets dos fets primaris, fonamentals: el de la personalitat nacional de Catalunya i el de l'unitat d'Espanya enfortits per dues lleys correlatives: la de la llibertat que implica l'autonomia i espontaneïtat socials, la de l'universalitat que porta a la constitució de potencies mundials, se resolen en una fórmula d'harmonia qu'és la FEDERACIO ESPANYOLA.

E. PRAT DE LA RIBA

(La Nacionalitat Catalana», Cap. VIII, El Nacionalisme polític)

Són molts encara els ciutadans que, enlluernats per la brillantor de certes fórmules, tropassen amb els obstacles i cauen dins el fang de la mala ordenació municipal que 'ls envolta. Hi ha que atraure l'atenció de tots vers la ciutat, la vila, el poble, que són els ferments i l'essència de la grandesa dels Estats i els punts lluminosos qui marquen, a demunt els mapes, el grau de civilització i cultura d'un país.

LA JOVENTUT NACIONALISTA

(«Manifest convidant al primer «Congrés de Govern Municipal)

REDACCIÓ

I

ADMINISTRACIÓ:

CARRER

DE LES PARELLADAS,

NÚMERO 9.

—

Els treballs es publiquen

baix la exclusiva res-

ponsabilitat dels res-

pectius autors.

—

No 's retornen

els originals.

Any XIII Sitges, 23 de Març de 1913 Núm. 598

Totes les misses que 'l prop-vinent dijous, día 27 del mes que cursa, se celebrarán, cada mitja hora, des de les set a les déu del matí, en nostra Iglesia Parroquial, serán aplicades en sufragi de l'ànima de l'Excelentíssim Senyor

D. Francisco Batlle i Gené

que passá a millor vida el 24 de Març de 1910

(E. P. D.)

La seva desconsolada esposa, D.ª Rita Vías i Camps; fills, filles, fill polític i demés familia, agrairán als seus amics i coneguts l'assistencia an alguna de les esmentades misses, per quin especial favor els hi quedarán sumament reconeguts.

La Vaga de Constructores de Calçat

Réplica a la Junta i Comissió de Vaga

I

Cap a la nit del Divendres Sant, quan un contingent de vaguistes i d'amics seus incondicionals tornava de la montanya de la Trinitat,—segons úns, de fer un devot

Via-Crucis pel prompte acabament de la vaga, i, segons altres, de ratificar amb una suculent promissuació l'acort de prosseguir-la,—aquí a la vila es repartia en una fulla volant un escrit que amb data de quatre dies avans diri-

geixen "A BALUART DE SITGES" *La Junta y Comisión de huelga.*

Com que en la secció corresponent del present número insertem aqueix escrit, podem ben estalviar-nos la feina d'extractar-lo. Reproduim íntegra i textual la fulla, sense posar ni treure'n res, sense ni tan sols corregir les dotzenes de faltes de tota mena que la caracterisen. La imparcialitat ens obliga a deixar les coses com són i allà on són.

Lo primer que 'ns ha semblat

notar en l'escrit de referencia és l'afany de la Junta i de la Comissió que 'l suscriuen, de patentisar que no l'han redactat ni els socialistes ni En Juliá. Que no's deu a cap ploma socialista, ho prova la absoluta ausencia d'aquelles frases tremebundes que en els mitings i en la premsa solen dedicar a les autoritats i als patrons En Pau Iglesias i els seus deixebles. Que En Juliá no ha actuat ni sisquera d'amanuense, ho demostra, no precisament l'abundancia de dis-

barats gramaticals, — que de això també 'n sab el qui *no andó per-zoso* en deixar passar *el fusil del carro*,—sino que ho evidencia bé el candor angelical, de nena que fa la primera comunió, amb que la fulla està conjuminada.

Dels termes comeditats en que se expressen la Junta i Comissió de Vaga, contestant articles nostres publicats en els números 594 i 595 de BALUART DE SITGES, no se'ns ocorre dir-ne altra cosa que lloances;—i vagin elles pel disgust que

la fèrbola correcció dels firmants ha produït entre la massa aixalabrada, que l'ha trobada anodina, sense sal ni oli.

La Junta i Comissió de Vaga es queixen "de la poca energia de la primera autoritat local en no lograr que obrers i patrons se entrevistessin". Cal fer constar que això s'publica el dia 21, o sia dos dies després d'haver lograt, el Sr. Alcalde, que patrons i obrers s'entrevistessin a la Casa de la Vila. Si abans no ho conseguí el Sr. Alcalde no fou pas per no haver-ho intentat repetidament, sino perquè mai, fins al dia 19 de aquest mes, es prestaren els patrons a celebrar la entrevista.

¿Què volien els senyors de la Junta i Comissió de Vaga? que l'Alcalde obligués als patrons a tractar amb ells?—No oblidin que quan un no vol dos no renyeixen, i, reciprocament, que dos no se avenen quan un no vol.—¿Per la força?—Ah! i la llibertat, ¿on queda? ¿Quin concepte tenen, aquets bons senyors, dels drets individuals i de les facultats dels Alcaldes?—Algún patró també se ha queixat de la poca energia de la primera autoritat local en no prohibir certes expansions dels vaguistes, i ara vé a tom recordari, per a dirigir a tots els queixosos les preguntes abans estampades. L'Alcalde ha de saber mantenir-se neutral, no decantant-se a favor dels uns ni dels altres en allò que constitueix la materia litigiosa. La seva missió és respectar i fer respectar el dret de tots, i en cap cas d'eu cometre l'abús d'autoritat conegut amb el nom de *alcaldada*. Els senyors de la Junta i de la Comissió de Vaga han de comprendre que les alcaldades són actes despòtics, censurables sempre, encara que fossin realitzats en benefici d'ells.

El fals concepte que els directors de la Vaga tenen de la llibertat, ens apena de debò. Com el *tirano* castellà que deia: "Justicia, mas no por mi casa", estan molt gelosos del seu dret però's recorden poc de que'l dret té sempre un deure correlatiu. Si'l senyor Alcalde ls hagués cohibit en la legal propaganda feta per a sostenir la vaga, amb raó haurien eixordat els àmbits protestant contra l'absolutisme, contra l'alcaldada, contra la parcialitat de l'home investit amb l'autoritat governativa de la vila; no atropellar el dret dels de l'altra banda, la Junta i Comissió de Vaga ho troben parcial!...

Això s'ha vist en tot: En Durán i altres demanaren que l'Alcalde, valent-se de la policia, dels civils o de qui fós, no consentís que ls obrers no associats mortifiquessin an els associats cantant el "Ven y ven" i el "Por favor... por favor" baix menaça de que en cas contrari es pendrien la justicia per la seva mà. En canvi la Junta i Comissió de Vaga durant dies i dies ha consentit que ls seus representats cantessin el "Talla-li, talla-li, talla-li" i diguessin paraules incultes per a avergonyir als treballadors no associats, i fins que

s'insolentessin d'obra contra aquets.

"La meua llibertat acaba allà on comença la del meu semblant".—Els senyors de la Junta i Comissió de Vaga no la coneixen aquesta fórmula kantiana de la moral natural, de la moral eterna, de la moral en que no pot deixar de basarse la societat futura. Paralelament al dret de vagar, que han exercit els vaguistes, hi ha el dret dels patrons al lok-out, i el dret al treball, que tenen els obrers no associats.

Els senyors de la Junta i Comissió de Vaga dirán que ells ja han recomanat serietat i ordre, i que no eren els homes, sino dones i quitxalla, els esvalotadors. Si han recomanat ordre i serietat... ara fa vuit dies, després de varies setmanes d'incivilitat kabilesca.

I en quant a qui eren els esvalotadors, no hi valen subterfugis: les dones, i la quitxalla, ho feien perquè ls homes de qui depenien no'ls ho privaven. I els homes toleraven el reprovable comportament, perquè ho permetien la Junta i Comissió de vaga. Siguem imparcials: els obrers no associats tampoc han sigut intaxables: vers als últims dies alguns han correspost amb l'insult groller a les provocacions de que eren objecte. Però això ha sigut quan se'ls ha agotat la paciència; quan s'han cansat de sofrir llatineses a l'anar al treball i al sortir-ne; quan la sang els ha rebullit de veure's avergonyits i maltractats pel crim de volguer-se guanyar la vida treballant.

Cóm s'ha malejat, la nostra honrada classe obrera, durant aquestes setmanes de vaga! La seva proverbial cultura s'han apressat a destruir-la els que no tenen altra missió que la de pertorbar la pau dels esperits en benefici propi. S'ha desaduat al poble semblant en els cors de les criatures i de les dones la mala llevor de la violència, de l'odi, del selvatgisme. I la Junta i Comissió han sigut impotentes per a evitar-ho, i han aparegut com si ho consentissin, desde'l moment que no van saber demetre ls càrrecs al servei dels quals es mantenen a precari, sense autoritat ni prestigi, com a meres figures decoratives.

La dimissió!...—D'aquest i de altres extrems de l'escrit de la Junta i Comissió de Vaga seguirem parlant-ne en un pròxim article. El present ja és prou extens i tenim tela tallada per a estirar.

Setmana Santa

Dimecres, que, com és sapigut, s'esqueia en la festa de Sant Joseph, fou grandiosa la gentada que acudí a visitar els "Misteris" exposats en els domicilis de sos respectius ministradors.

Com tots els anys, el que resultà més admirat fou el de la Verge Adolorida, exposat a casa de sa administradora, D. Emilia Vives Camps, domiciliada al carrer Major. La esplèndida decoració projectada per D. Telesfor Monfort, produïa inmillorable efecte; la que, acompanyant d'un devassall de llum, acompanyant d'un devassall de llum, feia exclamar amb demostracions de admiració, als visitants, bellament im-

presionats per tan esplèndida nota, que honra en gran manera a la esmentada entusiasta administradora.

A les vuit del matí del Dijous, en la Capella provisional de l'Hospital de St. Joan Baptista, va celebrarse solemne Ofici, que s'vegé sumament concorregut, doncs va omplir-se de fidels el vestíbul i el pati central. La major part d'ells rebèren la Eucaristia, que ls hi administrà Mossén Josep Soler, previa una sentida plàstica preparatoria. El Monument en que fou colocada la Sagrada Forma, per ses elegants proporcions i escales decoració de flors, llorers i palmes, produïa excel·lent efecte, al igual que l'Adoració. La nombrosa concurrencia de que constantment es trobava atapada la capella, del benèfic assil no parlava de prodigios alabancs a la esplendidesa del punt en que està emplaçat aquell edifici i a sa magnífica i ben apropiada construcció.

En l'esmentat Monument hi resplandien 130 ciris de diferents mides.

A dos quarts de nou, en la Capella de les RR. MM. Mercedaries s'hi celebrà també solemne Ofici, assistint hi guanyà nombre de fidels, gran part dels quals rebé la Sagrada Comunió; colocant-se després Nostre Amo en el Monument, que estava enlluernat amb tota esplendidesa i decorat amb ric ornaments.

Els ciris que s'hi encengueren foren en número de 90.

A les 10 donà comens en la Iglesia Parroquial i amb la solemnitat acorrestada, l'Ofici de ritual; concorrenhi, ademés de gran número de fidels, una Comissió de l'ltre. Ajuntament, presidida pel Sr. Alcalde, D. Pere Carbonell Mestre, i el Sr. Jutge Municipal, D. Josep Ferret Robert.

Després de la Comunió general, la sagrada Hostia fou dipositada en el Monument, en el que van encendres hi 350 ciris.

A la tarda fou gran la gentada que visità els Sagraments; tinguent lloc en la Parroquia les funcions propies de la santa diada.

A les 10 del vespre surtí del Temple la Professó general, en la que s'hi comptaven uns 140 portants d'atxa i hi figuraven els següents passos: La Veracreu; Oració a l'Hort; Presó de Christ; Carrer d'Amargura; Jesuchrist clavet en creu; Devallament; Verge Adolorida, al que acompanyava la banda de música del «Prado Suburense», baix la direcció de D. J. Carbonell Rigual; Soletat de Maria, i Sant Sepulcre, baix talem i custodiats per la benemèrita guardia civil.

Darrera seguia una Comissió de l'ltre. Ajuntament, presidida pel Sr. Alcalde, i incorporantse també, després de la comitiva oficial, la força de la Guardia civil, de servei aquella nit en el curs de la professó.

Divendres, com el dia anterior i a les mateixes hores, en les esmentades capelles i en la Iglesia Parroquial van celebrarse els Divins Oficis comensats el dia abans, amb major concurs encara de fidels i amb assistència de les autoritats locals; acabantse amb la imposant adoració de la Creu.

Les demés funcions religioses anunciades en la Iglesia Parroquial, van celebrarse amb la solemnitat acostumada.

A les deu va surtir de la Parroquia la lluidíssima Professó dels Dolors, la que, com molt bé se sab, és la predilecta de nostres dames i damiseles, les quals, ademés de fer acte de presència en tan bella manifestació religiosa, hi llueixen soberanament els seus naturals encants i sa distinció i gràcia peculiar. Hi concorregueren, entre senyors i senyores, més de 200 portants d'atxa; figurant, ademés dels misteris corresponents a la diada, dues bandes de música; una, que acompanyava al Sant Sepulcre, dirigida per l'antic Mre. D. Josep Carbonell Vidal, i altra, que acompanyava a la Verge Adolorida, sota talem, dirigida pel mestre de Capella, D. Mael Torrents.

Durant aquesta tres dies la magnificència del temps ha contribuït en gran manera al millor lluitament de les diades que acabem de ressenyar.

De Agricultura

Exploitant el proverbial esperit de ganga dels nostres pagesos, el comerç de mala fè adultera, ja fa anys, els superfosfats, les escories, el nitrat de sosa i el sulfat

amonic. De algún temps ensà, sens dupte pel molt increment que son consum va prenent a Espanya, la sofisticació tendeix també a expandre's a les sals potàssiques: el cloruro potàssic, el sulfat de potassa, la polissal potàssica i la kainita.

A la kainita, se li afegeix sal de cuina; al sulfat de potassa, terra fina del mateix color, reduint per aquest medi considerablement el valor de dites materies fertilizants per unitat de pes.

Altres enginyosos comerciants barregen una sal potàssica de baixa graduació amb altres que la tinguen alta, i fins arriben a la substitució completa de una i altra sal.—A tal fi i per a completar l'engany, omplen sacs buits, per exemple de cloruro potàssic, fins provistos del consegüent ròtul que adquireixen a semblant fi, amb kainita blanquinosa, finament garbellada, i amb aquesta materia i alguna quantitat de cloruro potàssic, venentlo com... cloruro potàssic... quasi sempre a un preu bastant inferior al que'l cotisa el começ formal.

—Es evident que amb tals maniobres el comprador incaute sofreix el consegüent perjudici, puig en el cloruro potàssic el comerç honrat garanteix una puresa de 80 a 85 per 100, que equival a una riquesa mínima de 55'50 per 100 de potassa pura, mentres que la kainita sols conté 12'40 per 100 de potassa pura, cotisantse la kainita a 8 pessetes i el cloruro a 26 pessetes els 100 kilograms.

—De poc temps ençà expendeixen alguns venedors sacs rotulats amb el nom de cloruro potàssic, en els que, per un procediment fraudulent aquest sal ha sigut substituït per la polissal potàssica, de 20 per 100 de potassa pura, quina riquesa de potassa pura no arriba, com se veu, ni a la mitat de la del cloruro, essent el preu actual de la polissal 13 ptes. i el del cloruro potàssic 26 ptes. els 100 kilograms.—De una manera semblant falsifiquen també el sulfat de potassa, que deu tenir una puresa del 90 per 100, equivalent a una riquesa mínima de 48 per 100 de potassa pura.

—Amb lo dit, veurán, doncs, nostres pagesos, els perills que per tots costals els rodejen sempre.

—Per a co ser víctimes de tals enganys, convidarà que s'ficsin i no admetin cap sac de sal potàssica que no porti un ròtul amb expressió del contingut i graduació; i un prescinte metálic amb son cordill intacte, que diga «Kalisyndikat».

—Si el cordill té senyals de haver sigut trencat, o be ls sacs presenten senyals de haver sigut descosits, haurán de negarse a admetre l'adob, puig tals senyals fan sospitar una mixtificació.

—El frau no prosperarà si el pagés vigila i es cuida de sos interessos, i, millor que corregir, procura prevenirse, dirigintse, quan haja de adquirir adobs, a cases de respectabilitat reconeguda, despreciant els preus enganjosos que solen oferir els comerciants de mala fè.

Dissapte de Gloria

De mitg camí del cel el Christ mira amb amor encara el món que deixa—els arbres en flor, els camps extesos, la mar sens fi.

Entre ls coralls i la mar, en els poblats, bull tot el soroll i l'alegria del Dissapte. Però a mitg camí del cel hi fa un silenci...

El Christ, invisible, ascendeix lentament amb els brassos extesos «ja avesats a la creu».

De les llagues dels peus i de les mans cauen encara gotes de sang que'l vent purissim de l'Abril recull i porta als camps de blat—que'n farán després una boïja florida de roselles.

En tant, a dalt, en l'aire clar de primavera, una voltor de aureneta se arremolina a l'entorn del Christ per a veure si en el front li resta alguna espina.

RAMÓN SURINACH SENTIES

Bibliografía

Del conegut editor D. Antoni López havém rebut el Vocabulari Ortografic que acaba de publicar el notable escriptor don A. Rovira Virgili, Vocabulari ordenat segons les Normes Estaduals catalanes, encara per l'Institut d'Estudis Catalans, encara que en unes notes finals del llibre l'autor posa reparos a lo preceptuat en algunes

de les referides Normes, lo qual, al nostre modest entendre, resulta una anomalia, en extrèm perjudicial per a el bon èxit aixís de les esmentades Normes com del propi Vocabulari «basat» en les meteixes.

L'obra del Sr. Rovira Virgili, que s'ven a l'1'25 ptes. exemplar, constitueix, malgrat lo que deixem apuntat, un element de no escassa importància per a contribuir a la purificació de la Ortografia catalana, fins ara tan prostituída.

Nostre apreciat amic el distingit escriptor D. Ramon Suriñach Senties ha tingut la galanteria de remetre's un exemplar del seu nou llibre PETITES PROSES, publicat darrerament.

Extrets d'ell són els treballs «L'Escollanet» i «Dissapte de Gloria», apareguts en aquestes columnes, agafats al etzar de entre'l varis, per l'istil, que conté'l citat volúm, el qual recomanem als nostres llegidors i per quin enviam donem al senyor Suriñach les més expressives gracies.

La important casa editorial Successors de M. Soler, de Barcelona, ens ha obsequiat amb un número de MÍ REVISTA, periòdic mensual que desde fa trets anys ve publicant i que verament constitueix un arxiu enciclopèdic familiar, de necessitat per a les llars, útil als professors i professors d'ensenyança, pràctic per a les senyores d'ensenyança, agradable als nens i de profit per a tothom.

Pot dirse que la seva subscripció resulta gratis, doncs les 5 pessetes que costa al any import equivalent a les meteixes.

Breviari

Tripte

Els vostres ulls avui els he mirat, Senyors, en la platina esplendor de l'alt del meu carrer, i novament m'han produït una esgarifança espaventable. Aquella quantitat de dolor que els espargeixen no podria pas jo resistir-lo, quan multiplicada té que recaure en mí. Els set pecats capitals de la Humanitat punxen i esberlen el vostre cor... No obstant, sota l'ombra de vostres moventes parpelles somriu gràcilment la Misericordia.

—I doncs, galan, meu, on son les cançons aquesta nit?

—Oh, estimada! Lluny, molt lluny, són les cançons aquesta nit.

—I no arribarán elles a la meua cambra?

—No, no arribarán elles a la teua cambra.

—Es que l'Amor ja no vos inspira poesia al cor i música a l'esperit?

—Música, Poesia, Amor!... són de un temps ençà paraules fules; s'ols l'odi oscil·la en aquestes instantes en el negre.

I com la guapa moixa sentís anyor de melodies subtils, el galant donzell enduent-se la vora la mar brava junyí amb el ritme d'aquesta la cadencia dels seus petons.

Diumenge de Pasqua. Les Caramelles no s'han deixat sentir! Ara caminem lassos amunt i avall com suportant un pes feixuc a la consciència. Veus aquí que arribem al Cap de la Vila. Oh, dolcs conhort! La nostra plassa ha florit com el més ric verger. Les flors més belles espardeixen olor per tots costats. El gerricó de violetes queda de sobte transplantat sobre la sina túrgida de una sitgetana.

Contra l'amargor de la nit passada, cantem la victòria de les invasores dels carrers i dels bustes gentils.

HELIUS

Conflicte obrer

Si bé la vaga de Constructors de Cal-sat continúa en el mateix estat, segurament atenen les indicacions de la Junta i Comissió de vaga en l'Assamblea del Divendres de la setmana passada s'han minvat un bon xic les violències de llenguatge entre obrers associats i no associats, cessant en gran part les escenes d'incultura que massa sovint es desenrotllaren.

Graciat als esforços realitzats per la primera autoritat local, per fi el passat dimecres a la tarda, atenent a les reiterades invitacions de l'Alcaldia, els patrons

assistiren a una reunió en la que per una Comissió d'obres hi estava representada la Societat de Constructores de Calsat.

En dita reunió no se'n pogué treure res en clar, puig que una i altra de les parts mantingueren íntegrament les respectives ofertes i peticions de les quals ja ne tenen coneixement els nostres llegidors.

A les primeres hores de la vetlla del divendres i sense que abans nosaltres en tinguéssim concixement, es repartiren les següents fulles:

«A BALUART DE SITGES: En contestació a sus números 594 i 595.

La Junta Directiva y Comisión de huelga, veria con sumo gusto se dignara insertar estas líneas en su periódico que tan dignamente dirige, para desvanecer herrores quizás involuntarios, pero que en sumo grado nos perjudican y no debemos consentir.

«Baluart de Sitges» en su número 594, fecha 23 de Febrero, dice: «No podemos por más tiempo callar el juicio que nos merece la huelga», y lo hace en forma tal que en vez de cobardía como dice sería callar, resulta ser una anomalía, por no decir una estupidez.

En primer lugar, hacemos incapie de la poca energía de la primera autoridad local en pró del conflicto en no lograr que patronos y obreros se entrevistasen, cosa sencilla como lo prueba el hecho de que no a espaldas del Alcalde como dice «Baluart» sino por ver que se habían defraudado sus sencillas y parciales gestiones por parte del Sr. Alcalde obedeciendo tal vez a las relaciones del concejal Sr. Carbonell y ver así dicho señor lograda sus aspiraciones, que no son otras que romper la organización obrera, cosa que no lograrán esté o no cubijada donde sea.

Otra causa nos impone contestar y es que «Baluart», a su entender, dejaríamos de ser figuras decorativas si en reunión general al revocar el acuerdo del día anterior, Comisión y Junta hubieran dimitido cosa práctica, porque no estando al corriente los demás asociados de cuanto en manos de la Junta había, podía así venir la desmoralización de la misma y perder así la lucha que también está de nuestra parte y que ha no tardar seremos vencedores por más que se oponga el señor de los 25.000 duros.

Es que no hay más que dimitir? Todos estamos en el juego, no es hoy hora, lo primero es lo primero, no todos somos Rayos; meditemos primero, la organización es grande y costaría su reorganización si acaso de disolviera.

Pero no es ese el fin que «Baluart» persigue, es otro, es decir, otro no es el mismo que siempre ha perseguido: divide y vencerás.

Pero debemos advertir que arreglo no merece la confianza de los Asambleístas, por eso fuimos censurados y escarnecidos no solo por ellos, sino por todo el pueblo obrero; pero al dar cuenta detallada de todo cuanto afecta al carácter interior o privado a la Asamblea, repetimos, entonces retiró su desconfianza nombrando de nuevo la misma comisión de huelga como prueba de su leal proceder, pues había caducado al levantar la huelga el día anterior, de no ser así hubiéramos dimitido.

Los Asambleístas votaron las bases por la presión que hicieron la Comisión y Junta y eso nos honra más porque obedecieron a lo que se les imponía, pero una vez enterados del estado pecuniario de caja y se decidieron continuar la lucha por pura convicción, cosa que la Junta y Comisión

les parecía de interés adjunto con la confianza recuperada sercnamente, estamos en nuestros puestos hasta vencer o sucumbir.

Los demás comentarios con sus populares canciones y sus respectivos botigos, fué la única causa del nuevo litigio; la prueba está en que no se quieren esquivar, ni nosotros, ni ningún obrero, sea del oficio que sea. Eso lo vió el Sr. Nogué que influyó con su peroración interrumpida, en que se votaran las bases englobadas cosa que no se quería, pero en vista del peligro que corría el asunto esquivar, se votó como un relámpago, no sin después hacer vivos comentarios, hasta darse el caso de cortar la palabra a los Sres. Antonio Soto, Sr. Sagarra, Cristóbal Rubirosa que la pidió tres veces para que se hiciera el desglose y discutirlo por partes y otros que no recordamos.

Podrá la Junta y Comisión confesar que fué ligera en aprobar las bases, pero que todo cuanto sucedió era por ella previsto, así lo demostró ante los señores fabricantes, en nada quedó sorprendida, por eso existe la Junta y Comisión de huelga.

Otro punto nos queda contestar y es el espejo que nos da para que nos miremos es la sección ferroviaria (red catalana), al cual contestamos que Vicente Barrio y Ramón Cordencillo, ambos socialistas, sostuvieron la lucha con otros radicales, ese fué su resultado, y por si no bastara consignaremos que Pedro Rivalta estaba consignado candidato radical para las elecciones de diputados provinciales.

De mauera que si nos da otro espejo no nos ha convencido

Hasta aquí por lo que afecta al número 594 y al 595 manifestamos que «Baluart de Sitges» puede ver, mas no aprobar que la presente huelga esté desnaturalizada a consecuencia de elementos extraños ajenos al oficio, y decirnos que no lo prueba porque al suponer que por el mero hecho de que una Comisión visitó al señor Gobernador, la cual se componía de dos compañeros que no son zapateros; no nos prueba más que «Baluart» ignorara el modo de organización de la Casa del Pueblo y de que manera fué nombrada dicha comisión y para que, en lo sucesivo no incurra en error, le diremos que el acuerdo de nombrar la comisión no fue obra de la Sociedad «Constructores de calzado» sino del «Centro Obrero», o lo que es lo mismo, de todas las sociedades que integran en la Casa del Pueblo, nada de extraño tiene que en la mencionada comisión figuraran individuos que no pertenecían al gremio de constructores del calza.

Lo que si resulta plenamente comprobado es la parcialidad que observamos de «Baluart» en el presente litigio, puesto que en todo lo que refiere a la casa «Bartés, H.º y C.º» hace lo posible para atenuarlo y cuanto se refiere a los obreros, lo abulta y exagera con una parcialidad pasmosa.

Según «Baluart» no cree en la justificada actitud de los huelguistas al abandonar el trabajo en la tarde del 18 de Febrero, en cambio hace resaltar la actitud incorrecta de un obrero asociado, lo cual, a fuerza de imparciales, somos los primeros en censurar, y a su debido tiempo le hiciémos observar que tal proceder no podía menos verlo sin protestar, y que si en lo sucesivo no se corregía, entonces obraríamos en consecuencia.

Y Vamos a sus comentarios: Dice «Baluart» que la explicación de los huelguistas fué muy tardía y por lo tanto, su retirada poco lógica.

Y se nos ocurre preguntar cómo es

que en la casa R. Termes Junyent, no hubo necesidad de que ningún obrero abandonara el trabajo? ¿es que la Sociedad escogió el personal para una y otra casa? ¿no prueba este hecho que en casa «Bartés, H.º y C.º» los obreros asociados no fueron tratados con la consideración que lo fueron los de la casa Termes?

En su segundo comentario dice que las explicaciones siempre han sido confusas, no citando ningún caso concreto, pues bien, como nota «Baluart», dejémos las sátiras y chistes de mala ley, empleados los esquivar con el deliberado propósito de molestar a los obreros asociados, y citaremos el siguiente: Todos sabemos que José Rallo a petición de la Sociedad, fué destituido del cargo de encargado por haber atropellado de palabra y obra a un trabajador; pues bien, este individuo a pesar de que en la sección de la suela está encargado el Sr. Redoulés; inmiscuyéndose en lo que no le incumbía y solo para molestar.

Se dirigió al operario Agustín Soler y dándosele humos de mandatario, le ordenó por dos veces y en mala forma que dejara el trabajo que tenía entre manos e hiciera otro, a lo cual respondió el referido operario en muy buena forma, que aquello no era de su incumbencia y que a él nada le concernía, pues que en su sección ya tenía su encargado.

El tercer comentario queda ya contestado, y el cuarto en el cual dice que a pesar de ser cierto el canto con intención satírica, los que se sentían aludidos podían reclamar delante de los patronos en vez de abandonar el trabajo; pues bien, los patronos presenciaron la salida de los obreros y preguntamos: Quiénes estaban más obligados a enterarse de lo que había ocurrido en su casa? Ciertamente eran los dueños de la misma, pues que los obreros asociados sus quejas, si las tenían, donde debían exponerlas es en la Sociedad de su oficio, cuya Junta y Comisión el día antes había concertado un arreglo; en el cual, como base principal era el respeto debido a los obreros asociados.

¿Por qué los señores Bartés cuando vieron salir a los justamente resentidos, no les preguntaron la causa que motivaba su retirada?

La fuerza misteriosa de que habla «Baluart», no es otra que la pampañilla (taparabos) con que se quiere disimular el egoísmo e intransigencia patronal contra la opinión unánime de todo un pueblo obrero, pues ha de tenerse presente y eso no lo ignora «Baluart», que en el actual conflicto no solo luchan los constructores calzados, sino todos los proletarios y hasta no proletarios.

Esto es cuanto por el presente debemos manifestar por lo que resta a los números aludidos, dejando para mejor ocasión, nuevas y poderosas razones que nos reservamos y que a su debido tiempo verán la luz pública. — Sitges, 17 de Marzo de 1913. — La Junta y Comisión de huelga. Imp. ELECO.

Per la manera com están encapsalades, sembla sinó que abans de fer-les imprimir ens les haguéssim enyades per a sa publicació a BALUART, i no havent sigut aixís ho fem constar per a que nostres llegidors s'apiguen a que atendre's, puig que no'n tinguérem coneixement fins que foren repartides al públic; i, per lo tant, sobra la excusa de presentació.

Com totes les setmanes, la Societat Obrera de Constructores de Calsat es reuni en Assamblea baix la presidència de D. Pere Urgellés.

Ils delegats que acudieren a la reunió que a instancies del Sr. Alcalde es celebrà a la Casa de la Vila a la que hi assistí una Comissió de patrons, donaren compte del seu comés; desprenent-se de les sebes manifestacions que el conflicte continuà en el meteix estat per ambdues parts interessades.

Donant compliment a les peticions del Sr. Governador Civil de la Provincia, transmeses per l'Alcaldia, es nombraren els obrers Srs. Larrosa, Guillot i Cenzano per a compareixer al Govern Civil de la Provincia, ahir, dissapte, al matí, per a tractar del assumpte pendent i ajudar en lo possible a la solució del conflicte.

Atenent a igual invitació del Sr. Governador Civil, ahir al matí es traslladà a Barcelona una Comissió de patrons composta dels Srs. Rosendo Bartés, Rafael Termes i Manel Gibert.

Per les noticies que a última hora tenim, sembla que el Sr. Governador no ha sigut més afortunat que el Sr. Alcalde en la bona intenció de procurar l'arranjament del conflicte.

Per a demà, dilluns, tenen anunciada una forada a la Hermita de la Santíssima Trinitat, a la qual hi assistirà una banda de música.

Nit de Pasqua

La nit passada, tan alegre i bulliciosa anys anteriors, enguany ha esdevingut grisenc, tristosa... Entorn del conflicte obrer pendent, s'es acoblada tota l'atenció vilatana, i un latent desamor ha envoltat les naturals alegries de la diada.

La Pasqua enguany segurament no florirà amb l'ufanor d'anys passats: la falta de tranquil·litat en els esperits ha fet oblidar la Festa de la Primavera que Natura invariablement ens envia sens demanar permís an els homes.

El cel, fent chor a l'ànima de la vila, s'es mantingut plujós, i els cants que, sobreposantse, no han sabut escampar els cors populars esbargint la boira, aquesta fecundarà la terra i segurament donarà força al terra per a que la Pasqua granada resulti manifestació exultant de l'ànima del nostre poble.

CRONICA

Demà compleixen tres anys que els deixem per a sempre l'abnegat, el ferm compatriota, Excm. Sr. D. Francisco Batlle Gené, en ocasió de trovarse exercint el càrrec de Alcalde de nostra vila.

Ses rellevants virtuts cíviques ens el faran recordar sempre amb amor; ell, deixant la pau de la llar, va entregar-se amb entusiasme a servir l'honorament els interessos de la població, escombrant els obstacles que s'oposaven a l'espandiment de les enèrgies vilatanes i a les ansies que's sentien de implantar una administració clara i diàfana; donant al ensemps noble coratge per a realitzar importants millores públiques sense que reportessin noves càrregues per al poble.

Per això tots els aimants de la Veritat i la Justícia, que formàvem i formem al entorn de la bandera de Acció Administrativa, l'indiquem un rècord, en l'ani-

versari de haver passat a millor vida aquell ciutadà model de ciutadans.

A la matinalada del passat diumenge, i després de rebre els auxilis espirituals, entregà sa ànima a Deu, a la edat de 62 anys, D. Salvador Olivella Baltasar, pare amantíssim de nostre conseqüent amic i antic col·laborador D. Salvador Olivella Carreras, qui, auserat de la llar paterna, al igual que la seva germana D.ª María, passen pel dolor de no haver pogut recollir l'últim bes del seu bonadós pare, a qui tal alegria, de retornar ses aimats fills, li pertocava, després de haver sofert la pena de la separació.

A l'acte de l'enterro, que tingué lloc el dilluns, es patentisaren les innombrables simpaties i amistats de que en vida el finat gosava.

A sa desconsolada viuda, fills i demés família, BALUART DE SITGES els hi desitja la natural resignació per a soportar la pena que tan justament els afligeix.

Dilluns va rebre cristiana sepultura, a Barcelona, el cadavre de l'il·lustre advocat D. Jaume Hill Feliu, orionat i aimant fervorós de aquesta vila, per quin motiu la seva mort ha sigut molt sentida entre nosaltres.

La superior cultura que posseïa va desenrotllar-la, apar de l'exercici de la seva carrera, en el naixement i progressió de la Casa de América, de la capital, centre destinat al foment de la compenetració hispà-americana.

A sa afluïda viua, fills i demés família testimoniem el sentiment de nostre penar per tan irreparable perdut.

En els salons de la Casa Esteve i C.ª, de Barcelona, nostre apreciat amí: el noble pintor D. Antón de Ferrater hi acaba de fer una exposició de varies de les seves teles, la quasi majoria de les quals són de assumpte sitgetà.

PANADERIA
Hispano-Americana

Forn modern, en el que l'pa s'elabora amb tanta perfecció com en els millors forns de les principals capitals.

Gran varietat en **Pa Americà**; fet amb llevats especials i de suma digestió.

Pa Francés, Anglès de màquina, i de **Viena**, fresc tots els dies.

Pa dels Marroquis, especialitat de la casa, del qual, pel seu saborós paladar, cada dia se'n fabriquen a cents amb destí al consum de varis pobles de aquesta comarca.

Galetes Mantega, Anís, Americanes
Ademés, to's els dies festius s'elabora la exquisidíssima i sens rival

PASTA DE MONA
coneguda ja per tot el públic, per la seva **FINURA I SUPERIORITAT**
Premiada amb diploma i medalla d'or en la Exposició de Barcelona de l'any 1912.

ANTÓN CARBONELL
Carrer de Jesús, 4; Sitges

Sabateria de Isidro Milà
Sant Pere, 4 i 6: SITGES

En aquesta casa trovarà el públic un immens i variat surtit de calçat fet, a preus sumament baratíssims.

Confiteria i Pastisseria

Josep Massó (Bruguera)

Pasta de Mona de Sitges

(Especialitat de aquesta casa)

Targetes de visita des de una pesseta el 100

Servei de viatgers i encàrrecs ràpits de SITGES a VILANOVA i vice-versa

Jaume Ravetós Mirabent

HORES DE SURTIDA DE LA TARTANA:

SITGES

De can LETUS: matí, a dos quarts de 9; tarda, a tres quarts de 3

VILANOVA

De cal Correué: matí, a tres quarts de 12; tarda, a les 6 en pun

Es reben els recados aquí: Jesús, 61

